

Figaro, no? Figaro, SI!!

(Daniela Caraman Fotea, 19 aprilie 2006)

Cultura unei societăți construită pe economia de piață nu poate rezista în afara conceptului de management. Arta de a conduce, știința valorificării eficiente a potențialelor iată definiția întâlnită în dicționare.

Mi-au venit în minte cele enunțate, privind la afișul premierei de aprilie a Operei Comice pentru Copii, prezentată sub titlul „Figaro”. Iată de ce: lucrarea este o adaptare după opera bufă „Precauțiuni inutile” de Paisiello, „soră” întru libret cu „Bărbierul din Sevilla” rossinian; suportul literar al ambelor fiind datorat lui Beaumarchais. Chiar dacă pentru cei mari, pentru cunoscători, și compozitorii și dramaturgul au conotații de celebritate, ce ar fi însemnat ele pentru cei mici? Nu mare lucru. Pe când „Figaro”...! Asocierea cu îndrăgitul motan (frate cu Felix), din desenele animate, are echivalența unui punct țintit, punct lovit! Este poate unul dintre motivele pentru care la Palatul Copiilor a fost îmbulzeală în zilele de spectacol, lăsându-se și cu lacrimi la cei care nu mai aveau loc în sală...

O altă idee excelentă ținând tot de aceeași artă de a valorifica potențialul, a fost prezența lui Traian Savinescu la bagheta regizorală. Rar am văzut o partitură mai fluentă: nu exista pe scenă vreun moment static. Contrapunctul mișcării sugestive, al gagurilor savuroase, du-te-vino-ul personajelor (și altele pe lângă vocaliști), antrenau, susținând atenția. Nu știai când trece ora! Scenografia Viorică Petrovici a cultivat arta și rafinamentul, jocul nelimitat al fanteziei detaliului (gurile ample reproducând claviatura pianistică m-au... fermecat!). Cumințenia în sală era absolută. Copii ascultau, se obișnuiau cu muzica de secol XVIII a lui Paisiello, superbă, tonifiantă, chiar dacă Rosina nu cântă „Una voce poco fa”, iar Figaro – „Largo al factotum della cita”, așa cum ne-a... „programat” pe totdeauna, Domnul Rossini!

În echipa solistică au apărut nume noi: tenorul Mihai Lazăr (foarte bun în rolul titular), basul Horia Sandu – Somnorilă (invenție binevenită în libret), alături de Cristina Eremia – Rosină suavă, tenorul Valentin Racoveanu – Almoviva, baritonul Vicențiu Țăranu – Don Basilio, basul Ion Dimieru – Don Bartolo, un nou Constantin Gabor? Posibil... Cvartetul „Serioso– a mers... „uns”, cu acuratețe intonațională, omogenitate, sub gestul sugestiv și eficient al carismaticului dirijor Ciprian Teodorașcu. Organista Mădălina Florescu dialoga natural și decis cu prichindeii.

Copiii, radioși nu conștientizau, evident, conceptul de spectacol, dar au perceput fără greș întregul, ca perfecțiune. Da, așa a fost, iar vibrația lor benefică, avea valoare de panaceu universal... Fără fisură este acest spectacol, cu titlu care „cheamă”, regie capacitantă în perpetuum, echipă interpretativă tânără în formă impecabilă, scenografie colorată, calibrată „a la Disney”, umor, MUZICĂ în esență. Coagulându-le, managementul virtuos al Smarandei Oțeanu Bunea i-a urzit lui „Figaro”, viață lungă în viitoarele stagiuni.